

unge Forbrydere, Folk, som med megen Grundighed og Dygtighed have sat sig ind i alle de Aarsager, der findes til det store Antal af forskelligartede Forbrydelser. Naar der nu foreligger Lovforslag, som forhaabentlig vil blive ophøjet til Lov, tror jeg, der er en Kreds af Mennesker i dette Land, som i særlig Grad fortjener Paaskønnelse og Tak, fordi de aldrig bleve trætte, altid ufortrødent og ivrigt krævede Statens Omsorg for hjemløse og vanrøgtede Børn. Det er vort Lands frisindede og intelligente Kriminalister. Det er en Række af Navne, som gennem Tidsskrifter og paa Møder og overalt, hvor Lejlighed tilbød sig, have været med til at paapege, at uden at Samfundet raader Bod paa de Forhold, hvorunder Tusinder af Børn vokse op, vil det være haabløst at gøre noget virkeligt fra Statens Side for at komme Forbrydelserne til Livs. Det er ret interessant at se, at dette Spørgsmaal altid vender tilbage i den Tidsskriftspresse, som beskæftiger sig med alle Spørgsmaal, der vedrøre vore Fængselsforhold, det er ligesom Begyndelsen og Enden paa alle de Spørgsmaal, der vedrøre den moderne Kriminalisme. Men der er naturligvis mange andre, som fortjene Tak og Paaskønnelse end netop disse lærde, intelligente, og lad mig sige, virkelig demokratiske Folk, nemlig den Kreds af private Folk i dette Land, Mænd og Kvinder, der i Aarenes Løb have øvet en fortjenstfuld Gerning for at raade Bod paa disse ulykelige Forhold. Og naar nu Staten staar i Begreb med at gøre sin Pligt, som den hidtil har forsømt, er det godt, at Staten ikke skal begynde forfra og paa bar Bund, men kan fortsætte paa Grundlag af det store Arbejde, der fra disse varmhjertede og rettænkende Mænd og Kvinders Side er udført i denne Sag. Men ligesom det vil være saare vanskeligt at nævne Navne indenfor Kriminalisternes Kreds, der have slaaet til Lyd for Statens Forpligtelser overfor de hjemløse og vanrøgtede Børn, vil det ogsaa være vanskeligt at nævne alle Navnene paa de Mænd og Kvinder, som i dette Land have direkte eller indirekte været med til Forsøgene paa at løse denne Opgave. Det tjener ogsaa disse Mænd og Kvinder, i hvert Fald en stor Del af dem, til Ære, at de have indset, at de ikke magtede denne Opgave, at det private Initiativ ikke en Gang halvvejs var i Stand til at løse den. Det er jo ofte saaledes, at naar Folk sætte sig i Bevægelse for at løse en eller anden Opgave, faa de let den Tro, at de kunne magte den. Vi have set

det paa andre Omraader, og vi have ogsaa set det paa dette, men det skal siges, at i de senere Aar ere de fleste af de Mænd og Foreninger, der have sat sig til Opgave at løse Spørgsmaalet om Røgt og Pleje for de vanrøgtede Børn, komne til større Klarhed over Nødvendigheden af Statens Indgriben i Sagen. Disse forskellige Kræfter have naturligvis bidraget til at rejse den offentlige Mening, som nu har tvunget dette Lovforslag frem paa Tingets Bord. Men der har ogsaa været andre Kræfter i Bevægelse. Arbejderbevægelsen har ikke mindst ydet sin Indsats til at løfte dette Spørgsmaal ud over mange af Døgnets større og mindre Spørgsmaal. Naar jeg giver andre Mennesker, andre Partier og andre Samfundsklasser den Ære, som tilkommer dem, er det heller ikke for meget at paastaa, at den socialdemokratiske Bevægelse, saaledes som den har formet sig herhjemme, har indlagt sig Ære ved at have vakt Arbejderklassens Forstaaelse for denne betydningsfulde Sag.

De Børn, hvormod der her lovgives, komme jo ikke fra de økonomisk godt stillede Arbejderhjem, det er Børn, der tilhøre Landproletariatet, den allerdaarligst stillede Mængde, og det er Børn udgaaede fra Gyder og Stræder, fra Klasser, som ingen Berøring have med det offentlige Liv. Jeg siger, at det tjener til Ære for Arbejderne i dette Land, at de have været saa politisk vakte og forstaaende, at de have taget dette Spørgsmaal op og interessere sig for det, have været med til at skubbe til den Vogn, som skulde bære et Lovforslag som dette her frelst i Hus. Socialdemokratiets Presse har jo, det gælder i alt Fald en betydelig Del af den, været med til daglig at fremkalde Følelsen af, hvor galt det staar til. Det er ikke sikkert, at alle Medlemmer have været i Stand til at følge den Kritik og Paatale fra vor Presses Side, men den, der opmærksomt vil studere, hvad der er fremkommet fra vor Presses Side i de sidste 10 Aar om disse Forhold, vil blive nødt til at tilstaa, at det har haft sin store Betydning, at der, i alt Fald hos en Del af Pressen, har været Forstaaelsen af, at det gjaldt om at vække Følelsen af, hvor galt det stod til. Denne Følelse, som er vakt hos mangfoldige, har bidraget til at danne den offentlige Mening, som skulde til, for at der — rigtignok sent, meget sent — kunde komme til at foreligge et Forslag som dette, der sikkert vil blive ophøjet til Lov. Jeg giver dog ikke den Taler Ret, der paa et Møde i Koncertpalæet maaske